

[Hanne Reintoft.]

dere skulle vise samfundssind og mådehold, tit med held. Også denne gang gik fagbevægelsens flertal trods protest med til at anbefale det dårlige overenskomstforslag, der blev vedtaget med et meget lille flertal. Vi har altid haft det sådan, at de, der er villigst til at vise samfundssind, når det kniber — sådan har det været både ved krige og ved kriser — ofte er dem, der har mindst grund til at holde af deres samfund.

Da det så bliver klart, at man alligevel havde snydt arbejderne, at man ikke kom med de skattelettelser, der havde ligget som begrundelse for at vedtage overenskomsten, da priserne steg, og levevilkårene ikke blev forbedret, griber regeringen til det andet gamle våben: man begynder at true. Man truer med, at den fulde beskæftigelse skulle være i fare. Der trues med, at nogle få arbejdspladser bringer hele landets ve og vel i fare. Man truer med, at man ødelægger valutabalancen og konkurrenceevnen, kort sagt at nogle få formastelige vil føre landet ud i noget nær ruin. Der er ingen hverken på arbejdspladserne eller her, der behøver at lade sig gå på af de trusler. Lønkravene er rimelige, de er velmotiverede, og de kan og skal gennemføres.

At det er regeringens påstande, der er urimelige, er derimod klart. Det er hævdet både fra regeringens side og desværre også fra LOs, at reallønnen ikke skulle være faldet, så det begrunder det krav om 1 kr. mere i timen, som nu lyder fra arbejdspladser og fagforeninger.

Det må her fremhæves, at Hans Rasmussens påstand om, at reallønnen i 1969 har ligget mellem 6,2 og 6,3 pct. højere end i 1968, for det første hviler på en beregning, der inkluderer alle arbejdere, for det andet tager den ikke hensyn til det øgede skattetryk, helt bortset fra at det ikke er oplyst, hvor Hans Rasmussen har sine timelønstal fra, da lønstatistikken ikke er ført længere frem end til 2. kvartal i 1969. Det afgørende i den nuværende situation må være, hvordan reallønnen har bevæget sig, ikke fra 1968 til 1969, men efter indgåelsen af overenskomsten. Dernæst må det centrale problem være, hvordan reallønsbevægelsen har været, ikke for alle arbejdere under ét, men for de arbejdere, der ikke siden overenskomsten har opnået andre lønforbedringer

end dyrtidstillægget i henhold til julipristallet. Endelig er det misvisende ikke at tage hensyn til forøgelsen af skattetrykket, der er sket siden overenskomsten, først og fremmest ved kildeskattens ikrafttræden.

Foretager man en beregning for mandlige arbejdere uden lønglidning, giver det, når man tager hensyn til de ændrede skatteforhold, hvilket simpelt hen er nødvendigt, det resultat, når man ser bort fra lavtlønstillægget, at der er sket et fald i realtimelønnen på 1,3 pct. allerede i 4. kvartal af 1969, og at faldet i 1. kvartal af 1970 efter al sandsynlighed vil blive 3,8 pct. i forhold til 1. kvartal i 1969.

Herefter ligger det sådan, at for de arbejdere, som har fået lavtlønstillæg, er der sket en ganske svag reallønstigning fra 1. kvartal til 4. kvartal i 1969, men efter kildeskattens indførelse en reallønssnedgang på ca. 3 pct. Fagforeningernes og arbejdspladsernes begrundelse for lønkravet om 1 kr. mere i timen er altså fuldstændig i orden, og når hr. Haunstrup Clemmensen vil komme her efter at have citeret næsten hele bogen „Bevingede ord“ og påstå, der er sket en reallønssstigning, så må man for at finde et billedsprog, hr. Haunstrup Clemmensen åbenbart bedst kan forstå og ynder at betjene sig af, minde om slutordene i historien om „Konen med æggene“: „Plask, det hele på gulvet lå“. Der ligger i hvert tilfælde hr. Haunstrup Clemmensens beregninger om en reallønstigning.

Det fremgår af det nylig udsendte konjunkturbarometer, at der i januar kvartal ventes en direkte nedgang i industriens ordreindgang for hjemmemarkedet. Størrelsen af denne nedgang kan ikke opgøres nøje på grund af konjunkturbarometerets karakter, men der er en forskel på 4 procentenheder mellem det antal virksomheder, som venter faldende ordreindgang, og det antal, som venter stigende ordreindgang. Dette kan kun tages som udtryk for, at den indre efterspørgsel ventes at falde til et niveau, som ikke gør det muligt at opretholde den hidtidige afsætning.

Når regeringen kommer og snakker om truet beskæftigelse og om, at landet hverken kan bære lønforbedringer, momslettelse eller andre former for fornuftige skattelettelser som kompensation for manglende lønudligning med henvisning til, at det vil